

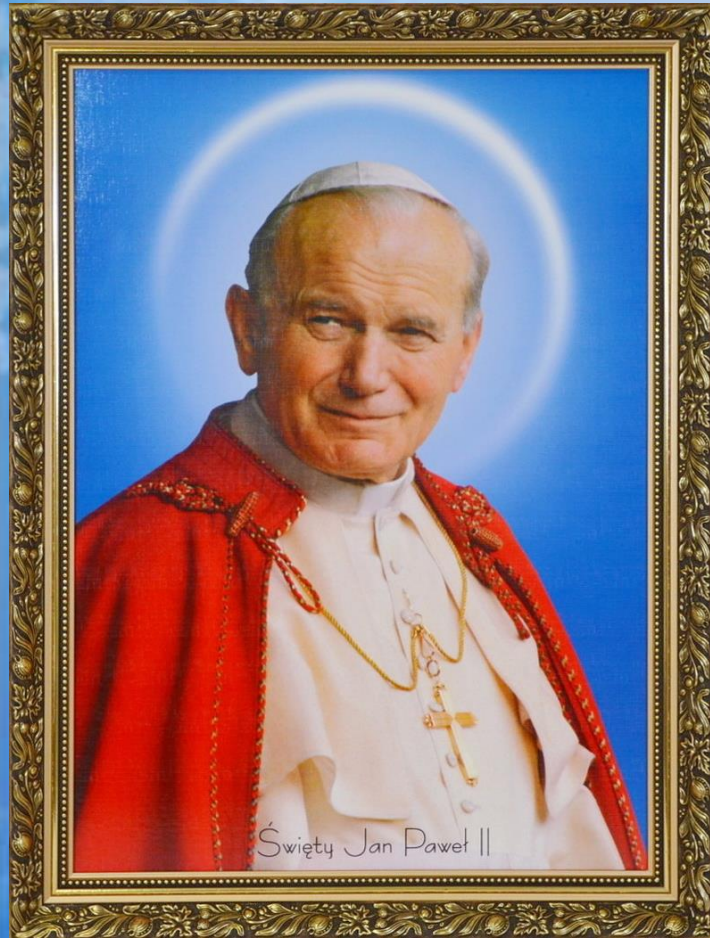
ADWENT

**Czekamy
przyjścia
Pana**

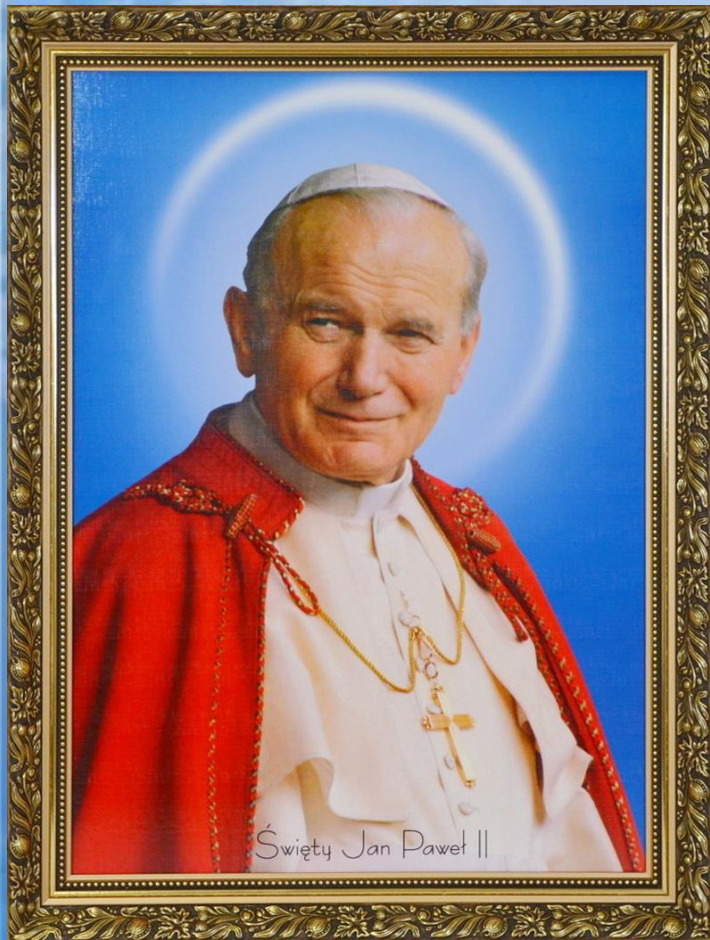

„Drodzy Rodzice,
dobrze wiecie, że nie jest łatwo
w dzisiejszych czasach stworzyć
chrześcijańskie warunki
potrzebne do wychowania dzieci.
Musicie czynić wszystko,
aby Bóg był obecny i czczony
w waszych rodzinach.
Nie zapominajcie o wspólnej
codziennej modlitwie, zwłaszcza
wieczornej; o świętowaniu niedzieli
i uczestniczeniu we Mszy świętej
niedzielnej.

Jesteście dla swoich dzieci
pierwszymi nauczycielami modlitwy
i cnót chrześcijańskich
i nikt was w tym nie może zastąpić.
Zachowujcie religijne zwyczaje
i pielęgnujcie tradycję chrześcijańską,
uczcie dzieci szacunku
dla każdego człowieka.

Niech waszym największym pragnieniem
będzie wychowanie młodego pokolenia
w łączności z Chrystusem i Kościołem
Tylko w ten sposób dochowacie wierności
waszemu powołaniu rodzicielskiemu
i potrzebom duchowym waszych dzieci..."

(św. Jan Paweł II, Łowicz, 1999r.)

Okres Adwentu jest czasem
oczekiwania, nawrócenia i nadziei:

Oczekiwanie — przygotowujemy się na
obchód pamiątki pierwszego,
pełnego pokory przyjscia
naszego Zbawiciela w ludzkim cielem
oraz prosimy o ponowne, ostateczne
i chwalebne przyjscie Chrystusa,
„Pana historii i Sędzię całego świata“;

Okres Adwentu jest czasem
oczekiwania, nawrócenia i nadziei:

Nawrócenie — wzywa do niego adwentowa
liturgia głosami proroków,
szczególnie zaś św. Jana Chrzciciela,
który wołał nad Jordanem:
„Nawracajcie się, bo bliskie jest
Królestwo Niebieskie” (Mt 3,2);

Okres Adwentu jest czasem oczekiwania, nawrócenia i nadziei:

czas radosnej Nadziei, gdyż zbawienie dokonane przez Chrystusa (zob. Rz 8, 24-25) i obecność Jego łaski w świecie osiągnie z czasem „doskonałość i pełnię” i rzeczywiście — my — „będziemy do Niego podobni, bo ujrzymy Go takim, jakim jest” (1 J 3,22).

W liturgii głównymi postaciami adwentowego czuwania są: Najświętsza Maryja Panna, prorok Izajasz i św. Jan Chrzciciel

(Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii, nr 96).

Adwent był niegdyś przeżywany w Kościele (świątyni) i w domu, także we wspólnocie sąsiedzkiej (szczególnie w terenie wiejskim).

Był to głównie czas bardziej intensywnej modlitwy.

W domu śpiewano Godzinki o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny, odmawiano różaniec, śpiewano adwentowe pieśni.

Przygotowywano się do spowiedzi adwentowej,
którą najczęściej odbywano podczas
rorat stanowych.

Mianowicie był w kościołach parafialnych
taki zwyczaj, że w pierwszą niedzielę adwentową,
swoją Mszę Świętą roratnią miały niewiasty,
w drugą — panny, w trzecią — mężczyźni,
a w czwartą — kawalerowie.

Podczas takich Mszy głoszone
specjalną naukę, tzw. stanową,
przeznaczoną dla zaproszonych
na daną niedzielę do kościoła.
Wtedy też była okazja do spowiedzi.

Obecnie nie można celebrować Mszy Świętych roratnich w niedzielę, dlatego też po Soborze Watykańskim II w naszych parafiach wprowadzono rekolekcje adwentowe, aby w ten sposób dać możliwość wysłuchania Słowa Bożego i odbycia spowiedzi.

Ciekawym zwyczajem była
tzw. „szara godzina”.

Pod wieczór, między godz. 15 – 17,
całą wieś ogarniała cisza.

Na godzinę przerywano wszelkie zajęcia
w gospodarstwie i w domu, i cała rodzina
gromadziła się w izbie (najczęściej w kuchni)
przy napalonym piecu.

Nie palono lampy, półmrok panował
w mieszkaniu.

Był to czas wyciszenia, zadumy, marzeń.
Nieraz starsi (dziadkowie) opowiadali wnukom,
jak to dawniej bywało.

W długie grudniowe wieczory gromadzono się w wybranym domu, gdzie również śpiewano adwentowe pieśni, ale też czytano wspólnie posiadaną literaturę.

Było to nieraz Pismo Święte, żywoty świętych, literaturę ascetyczną (duchową).

Poznawano też tzw. pieśni dziadowskie (zapewne niegdyś śpiewane przez wędrownych żebraków), które były ilustracją Dekalogu i mówiły, że dobro będzie nagrodzone, a zło ukarane. Czytano też między innymi „Trylogię” H. Sienkiewicza, „Duch puszczy”, „Mieszkanie puszczy”.

Sięgano do literatury profetycznej (Sybille).

Szykowano też nowe lub poprawiano już posiadane szopki i gwiazdy, z którymi później chodzono ze śpiewem kolęd.

Starsi (mężczyźni i młodzieńcy) przygotowywali się do inscenizacji „Herodów”, szykowano ozdoby choinkowe.

Tak było niegdyś.

Wiadomo, że nie cofniemy czasu, nie powtórzymy tego, co było dawniej. Wydaje się jednak, że można powrócić do tradycji wyciszenia się, wspólnej modlitwy, do czytania dobrej literatury, prasy.

Obecnie proponuje się religijne przeżywanie
Adwentu w naszych rodzinach,
rodziców razem z dziećmi.

Otóż może być w naszych mieszkaniach
ustawiony wieniec adwentowy
(wykonany, np. z gałązek świerkowych),
w którym umieszcza się cztery świece,
symbolizujące poszczególne niedziele.

W pierwszą niedzielę zapala się jedną świecę,
w następną dwie itd.

Przy zapalanej świecy rodzina modli się wspólnie.

Inną propozycją jest żłóbek biblijny, który pozwala rodzinie przeżywać kolejne etapy historii zbawienia. Dzieci pod kierunkiem rodziców wykonują, np. z papieru figury biblijne, które potem kolejno ustawia się przy żłóbku. I tak w pierwszą niedzielę Adwentu — figurkę Abrahama, w drugą — Izajasza, w trzecią — św. Jana Chrzciciela, w czwartą — Matki Bożej, w przeddzień wigilii Bożego Narodzenia — św. Józefa, na wigilię — Dzieciątka Jezus, na Boże Narodzenie — pasterzy, owiec i Aniołów, w Święto Świętej Rodziny kartoniki lub chorągiewki z fotografiami lub wypisanymi imionami dzieci, na Trzech Króli — postacie Mędrców lub symbolizujące ich korony albo dary.

Przy tak przygotowanym żłóbku w poszczególne dni, wyżej wymienione, rodzice wraz z dziećmi odbywają spotkanie modlitewne, podczas którego śpiewa się odpowiednie pieśni, czyta się Pismo Święte, odmawia modlitwy.

Istnieje też zwyczaj gromadzenia sianka dobrych uczynków.

Po wykonaniu dobrego czynu dzieci gromadzą sianko, które na Boże Narodzenie umieszcza w żłóbku: w domu lub Kościele.

Na organizowane w poszczególne dni adwentowe Msze roratnie dzieci mogą przychodzić do Kościoła z zapalonymi lampionami, wcześniej wykonanymi w domu.

Ważnym dniem jest wspomnienie św. Mikołaja, Biskupa, znanego z dobroczynności.

Zwykle dzieci tego dnia otrzymują drobne prezenty. Pamiętając jednakże słowa św. Pawła, że „większe szczęście jest w dawaniu, aniżeli w braniu” (Dzieje Apostolskie), należałoby uczyć dzieci, aby one tego dnia także jakimś drobiazgiem obdarowały swoich rodziców lub też dziadków.

Jakie symbole towarzyszą
nam w okresie adwentu?

Wieniec Adwentowy

Wieńce adwentowe wykonuje się z gałązek szlachetnych drzew iglastych i umieszczona w nim cztery świece symbolizujące cztery niedziele adwentowe. Świece zapala się w kolejne niedziele Adwentu. I świeca symbolizuje przebaczenie przez Boga nieposłuszeństwa Adama i Ewy wobec Niego. II świeca stanowi symbol wiary Narodu Izraelskiego jako wdzięczność za dar Ziemi Obiecanej. III z kolei świeca odnosi się do radości króla Dawida, który celebruje przymierze z Bogiem. IV świeca symbolizuje nauczanie proroków, głoszących przyjście Mesjasza.

W Wigilię Bożego Narodzenia wszystkie palące się świece stanowią symbol bliskości "przyjścia" Jezusa.

Światło świec w wieńcu oznacza nadzieję.

Zieleń stanowi symbol trwającego życia.

Natomiast kształt kręgu symbolizuje wieczność Boga, który nie ma początku ani końca, oraz wieczność życia Chrystusa.

Zaś całościowo wieniec adwentowy jest symbolem wyczekującego w miłości i radości Ludu Bożego. Stanowi także symbol zwycięstwa i godności królewskiej.

Jest formą hołdu dla oczekiwanego Chrystusa jako Zwycięzcy, Króla i Wybawiciela.

Lampiony Adwentowe

Dzieci zabierają je ze sobą idąc na roraty, aby rozświetlały mroki grudniowej nocy. Przygotowuje się je najczęściej z brystolu lub kartonu w formach czworoboków, wewnątrz umieszcza się świecę, która zapalana jest na początku Mszy roratniej. Ten piękny symbol przypomina nam o konieczności zbierania przez cały Adwent dobrych uczynków, które rozjaśnią mroki grzechu w naszej duszy, aby wskazać Chrystusowi drogę do naszego serca.

Świeca Maryjna- Roratka

Zazwyczaj jest to biała bądź żółta, wysoka świeca przewiązana białą lub niebieską wstążką i udekorowana zielenią, zapalana w czasie Mszy św. roratniej.

Jest symbolem Maryi, która podobnie jak jutrzienka wyprzedza wschód słońca, tak Ona poprzekła przyjście Jezusa- Światłość świata.

Roraty - Adwentowe Msze święte.

Ta Msza to jeden ze znaków obecności Maryi w okresie Adwentu.

W czasie odprawiania Mszy św. roratniej zapala się dodatkową świecę, która symbolizuje Maryję.

To Ona oczekiwała Mesjasza w sposób szczególny i w tym znaczeniu adwent to oczekiwanie Maryi.

Życie, które wzrastało pod Jej sercem

i jako Matki Kościoła razem z Kościołem

czeka na ponowne przyjście chwalebnego, uwielbionego

Chrystusa, a królując w niebie razem z Nim,

wspiera Kościół w jego oczekiwaniu

na ostateczny Dzień Pański.

Zdaję sobie sprawę z tego,
jak dzisiaj wszyscy jesteśmy zajęci,
dorośli i dzieci.

Jednakże wspólnie przeżywany
czas Adwentu, w sposób religijny,
może jeszcze bardziej
scalić nasze rodziny,
obdarzyć je Bożym pokojem
i Jego miłością.

Błogostawionego czasu Adwentu...

Opracowała: s. Monika Pomykała SM
na podstawie książki
ks. Ł. Grabiasz, U. Hańkiewicz
„Mały rytuał rodzinny - Rok rodziny
katolickiej”